

Waardevolle Verhale

Die Waarde
van Omgee

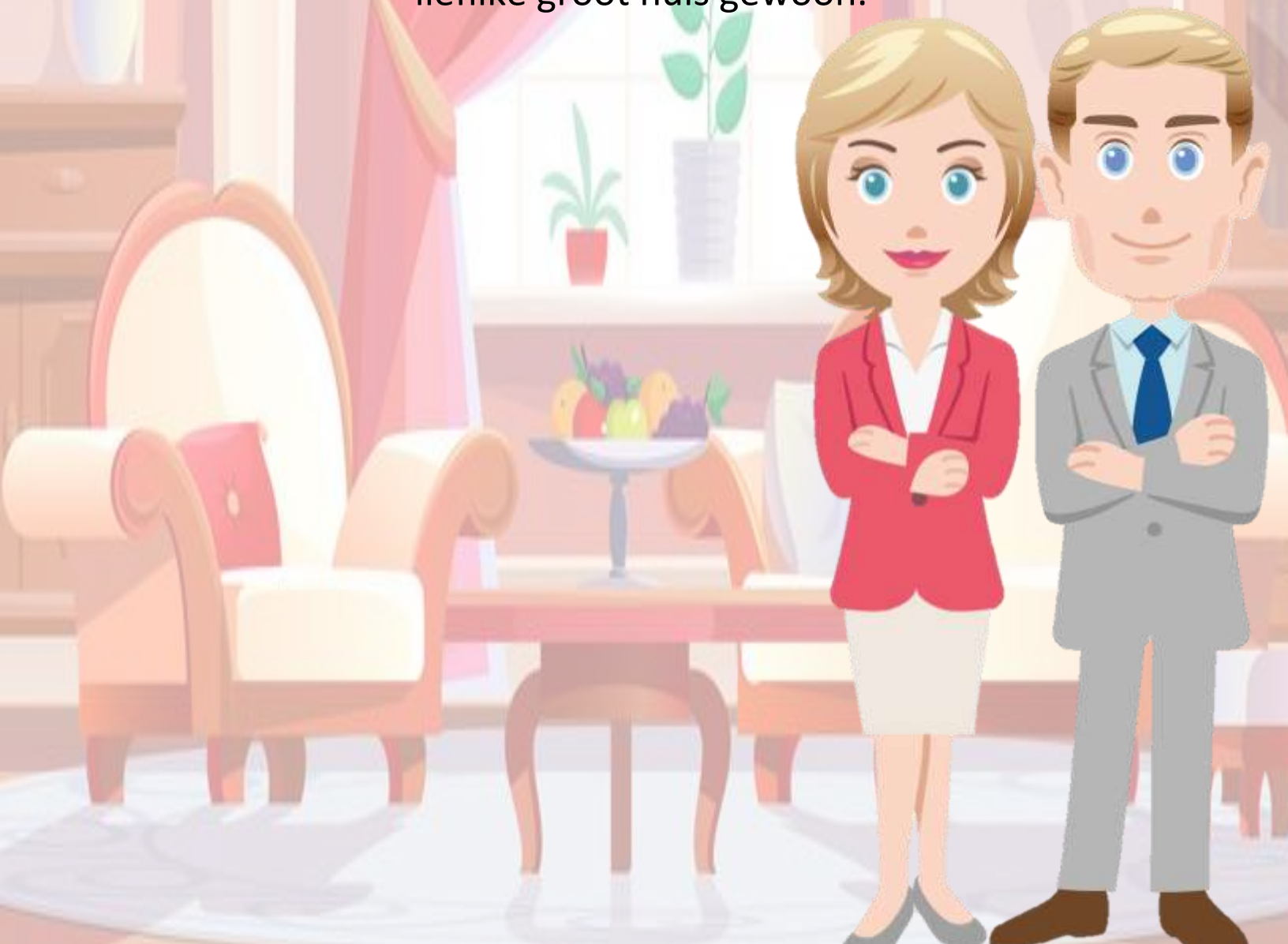

Die verhaal van Eleanor Roosevelt

deur Ann Donegan Johnson

Lank, Lank Gelede

Was daar 'n baie gelukkige vrou met die naam Eleanor Roosevelt. Sy het alles gehad wat 'n vrou kon begeer. Sy het 'n goeie man en pragtige, gesonde kinders gehad, en sy het in 'n lieflike groot huis gewoon.

Natuurlik was sy nooit skaam wanneer sy saam met haar gesin pret gehad het nie. Die hele somer lank het sy gekyk hoe haar kinders in die see naby hul huis geswem het. Soms het sy en haar man in hul boot gaan vaar.

Eleanor was trots op haar man Franklin. Sy was seker dat hy eendag belangrike dinge sou doen. Maar net toe dit lyk of sy die gelukkigste en trotsste was, het 'n baie hartseer ding gebeur.

Franklin het 'n gevreesde siekte genaamd polio opgedoen. Daar was in daardie dae geen inenting om mense teen polio te beskerm nie, so baie mense was kreupel deur hierdie siekte. Eleanor het hier aan gedink terwyl sy haar man verpleeg het.

"Franklin is so siek," het sy vir haarself gesê. "Miskien sal hy nooit weer loop nie. Ag hoe ellendig kan dit hom maak!"

Eleanor het alleen gaan dink. "Ek is bang, net soos toe ek 'n klein dogtertjie was" het Eleanor gedink. En ek was ook eensaam. Maar toe het ek 'n denkbeeldige vriend gehad wat my opgebeur het."

"Jy het nog steeds 'n denkbeeldige vriend," het 'n stemmetjie naby Eleanor gesê.

"Goeie genade!" het Eleanor gesê en het 'n dogtertjie gesien wat gelyk het soos Eleanor self gelyk het toe sy klein was. "My denkbeeldige vriendin! En hoekom lyk jy so bedroef! Maar aan die ander kant, is ek ook vandag in 'n baie hartseer bui. Jy lyk net soos ek voel."

Toe onthou Eleanor hoe sy 'n vreesagtige, bang dogtertjie was. Sy onthou die eerste keer toe haar denkbeeldige vriendin na haar toe gekom het.

"Hoekom is jy so ongelukkig, Eleanor?" het haar denkbeeldige vriendin gevra.

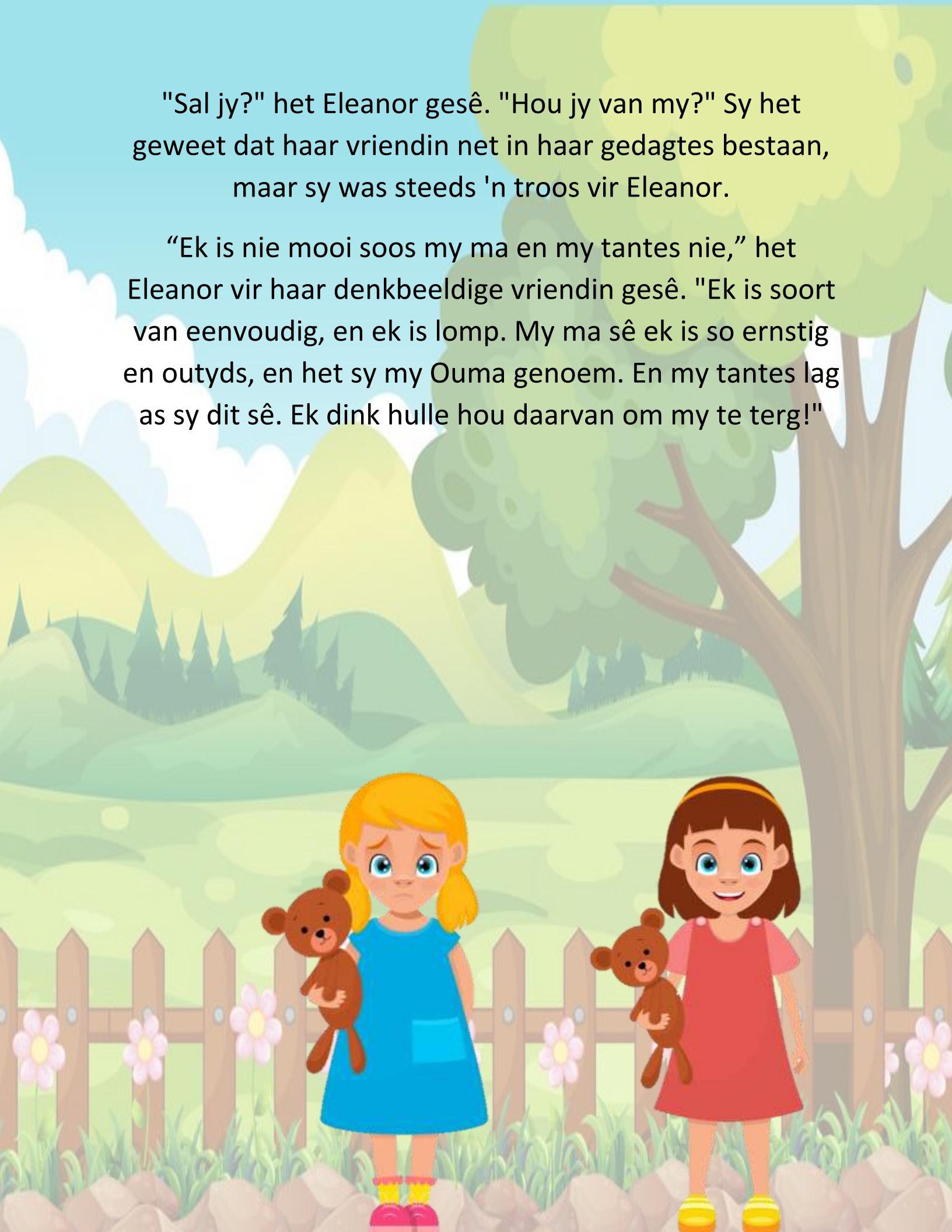
"Omdat ek eensaam is," het Eleanor gesê. "Ek het niemand om mee te speel nie."

"Ek sal met jou speel," het haar denkbeeldige vriendin gesê.

"Sal jy?" het Eleanor gesê. "Hou jy van my?" Sy het geweet dat haar vriendin net in haar gedagtes bestaan, maar sy was steeds 'n troos vir Eleanor.

"Ek is nie mooi soos my ma en my tantes nie," het Eleanor vir haar denkbeeldige vriendin gesê. "Ek is soort van eenvoudig, en ek is lomp. My ma sê ek is so ernstig en outyds, en het sy my Ouma genoem. En my tantes lag as sy dit sê. Ek dink hulle hou daarvan om my te terg!"

"Maar Ouma is 'n mooi naam," het Eleanor se denkbeeldige vriendin gesê. "Om die waarheid te sê, ek sal daarvan hou as jy my Ouma noem!"

"Goed so." het Eleanor gesê. "Ek moet jou iets noem, en dit is lekker om iemand te hê om mee te praat. Maar ek wens ek was so mooi, soos my ma."

"Weet jy nie dat jy pragtig is nie?" het Ouma gesê. "Schoonheid is nie net om mooi te wees nie. Schoonheid is om vir ander mense om te gee en te wys dat jy omgee!"

Eleanor het toe beter gevoel. Sy voel self nog beter as Ouma snags by haar gebly het sodat sy nie vir die donker bang sou wees nie.

"Duisternis is niks om voor bang te wees nie," het Ouma gesê. "Dit is net iets wat gebeur as jy die lamp af sit."

Eleanor was gou so dapper dat sy en ouma selfs in die onverligte kelder kon af gaan.

Met Ouma om haar aan te moedig, het Eleanor geleer
om ander moeilike dinge te doen.

Sy het geoefen om met 'n boek op haar kop te loop sodat
sy meer grasiuus sou wees. Sy was altyd netjies en skoon,
sodat mense graag om haar wil wees.

En Ouma het Eleanor altyd daaraan herinner dat die omgee vir ander haar beter oor haarself sou laat voel.

Dit het haar wel beter laat voel om vir ander om te gee, hoewel sy nog steeds skaam was vir sommige mense.

Maar sy was altyd gelukkig en gemaklik wanneer sy by haar pa was. Hy was bly toe hy sien hoe welgesteld en omgee mens sy geword het.

“As jy mense kan laat weet jy is lief vir hulle, sal jy hulle gelukkig maak en dit sal jou ook gelukkig maak.” het hy vir haar gesê

Eleanor het haar pa se raad onthou toe sy saam met haar gesin na die verre land Italië gereis het. Sy het op 'n donkie gery, en sy het gesien dat die dienskneg wat haar donkie gelei het mank loop.

“Jy moet hier ry,” het Eleanor gesê en het van die donkie af geklim. “Jou voete is seer en jy het rus nodig.”

“Niemand anders het nog ooit om gegee hoe ek gevoel het nie,” het die man gesê. “Jy is ’n baie spesiale dogtertjie.”

Toe sy ouer geword het, het Eleanor skool toe gegaan.
Natuurlik het Ouma saam gegaan.

“Jy sal dit geniet,” het Ouma gesê, “want jy gee om vir jou
klasmaats.”

Eleanor het 'n goeie tyd gehad, en sy was nie naastenby so
skaam soos sy was nie.

Nadat sy skool voltooi het, het 'n absoluut wonderlike ding met Eleanor gebeur. Sy het 'n aantreklike jong man met die naam Franklin Roosevelt ontmoet, en sy het gevind dat sy op 'n baie spesiale manier vir hom omgee. Wat meer is, hy het ook vir haar om gegee.

"Hou jy regtig van my," het Eleanor gevra, "al is ek nie so mooi soos die ander meisies nie?"

"Ek hou die meeste van jou," het hy geantwoord.

Om die waarheid te sê, Franklin het op Eleanor verlief geraak en haar gevra om met hom te trou.

Hulle troue was pragtig. Eleanor se oom het gekom en sien hoe hulle trou, en almal het na hom gestaar. Dit is omdat haar oom Teddy Roosevelt, president van die Verenigde State, was.

Eleanor het nie om gegee hoe mense na haar oom staar nie. Sy was te gelukkig. Sy het met Franklin getrou, en sy het geweet dat hul lewe saam wonderlik sou wees.

End it was. Dit was baie wonderlik - tot die hartseer tyd toe Franklin polio gekry het.

“O ouma,” het Eleanor gesê terwyl sy haar vreugdevolle troudag onthou. "Ons was so gelukkig saam. Nou is ek bang dat Franklin soveel probleme sal hê as gevolg van sy siekte. Ek moet 'n manier vind om hom te help."

Franklin het wel probleme gehad. Selfs nadat hy weer gesond was, het sy bene verlam gebly. Eleanor was hartseer, maar sy het onthou dat omgee vir ander haar met haar eie probleme gehelp het.

"Hoekom hardloop jy nie vir die openbare amp nie?" het Eleanor vir Franklin gevra. "Ek dink jy sal gelukkiger wees as jy iets doen om ander te help."

"Hoe kan ek 'n openbare amp hardloop?" het hy gesê. "Ek kan nie eers behoorlik loop nie."

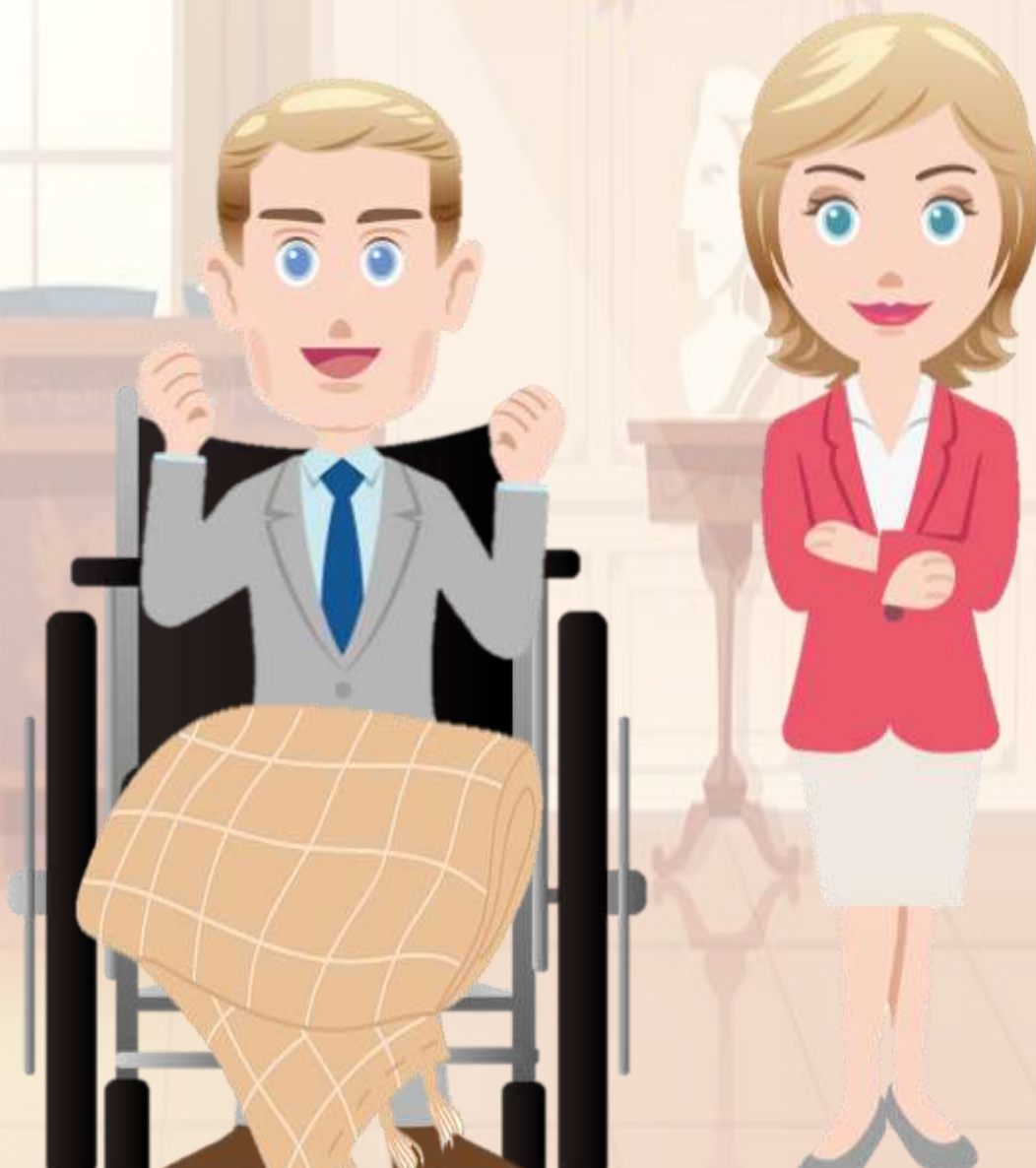
"Jy kan alles doen wat regtig belangrik is," het sy vir hom gesê. "Moenie bekommerd wees nie. Ek sal jou help, en jy sal die volgende goewerneur van die New York staat wees!"

Dink jy dit is wat gebeur het?

"Ek is bly ek het gewen," het hy aan Eleanor gesê, "maar ek het 'n moeilike werk aangepak. Baie mense is afhanklik van my."

"Laat ek jou help," het sy gesê. "Saam kan ons dit doen."

Eleanor en Franklin het wel saam gewerk, en hulle was 'n perfekte span. Franklin het in sy kantoor gebly, terwyl Eleanor uit gegaan het om met die mense te praat, om uit te vind wat hulle die nodigste het.

Sy het plekke gegaan en dinge gedoen wat min vroue nog ooit gedoen het.

Ouma het saam met haar gegaan, maar selfs Ouma was 'n bietjie senuweeagtig toe hulle die eerste keer op 'n vliegtuig geklim het.

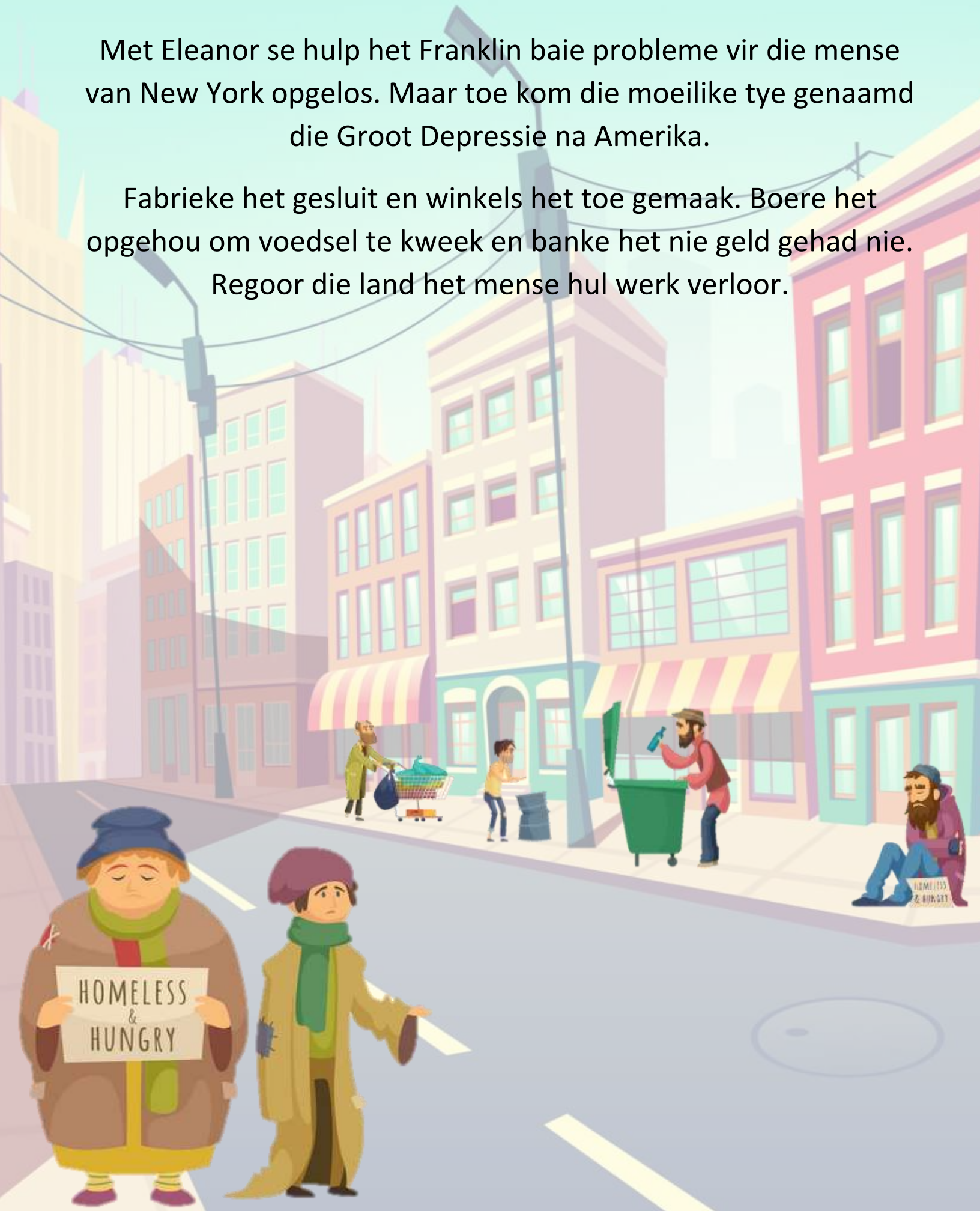
"Allewêreld dit is opwindend," het Ouma gesê. "Die meeste mense het nog nooit in 'n vliegtuig gevlieg nie. Is jy seker ons moet dit probeer?"

"Ek is seker dit kan wees," het Eleanor gelag, en weg is hulle.

Met Eleanor se hulp het Franklin baie probleme vir die mense van New York opgelos. Maar toe kom die moeilike tye genaamd die Groot Depressie na Amerika.

Fabrieke het gesluit en winkels het toe gemaak. Boere het opgehou om voedsel te kweek en baie het nie geld gehad nie. Regoor die land het mense hul werk verloor.

Almal was bang en bekommerd. Toe die tyd aangebreek het om 'n nuwe president te kies, wou die mense vir iemand stem wat omgee vir diegene wat sonder werk en geld sit.

Vir wie het die meeste van hulle gestem?

Wel hulle het vir Franklin Roosevelt gestem, vanselfsprekend.

Franklin het die mense nuwe hoop gegee. Op die dag toe hy president geword het, het hy vir hulle gesê: "Ons het niks om te vrees nie, behalwe om self te vrees."

Hy het bedoel dat, ongeag hoe sleg dinge was, dit niks baat om bang te wees nie. Eleanor het hom gehelp om in homself te glo, sodat hy kon werk om polio te oorkom. Hy wou hê dat die mense geloof moet hê dat hulle ook kan werk om hul probleme op te los.

Omdat Franklin president geword het, was Eleanor nou bekend as die president se vrou. Sy het gaste gegroet wat na die Wit Huis gekom het, en sy het by baie openbare geleenthede verskyn.

"Is dit al wat jy gaan doen?" het Ouma gesê. "Gaan jy nie uitgaan en mense sien en uitvind wat hulle nodig het nie?"

Natuurlik gaan ek dit doen," het Eleanor gesê.

Sy het meer gedoen as om net mense te sien. Sy het die mense laat weet dat sy en Franklin regtig omgee vir hul probleme. Daar was geen televisie in daardie dae nie, maar daar was baie koerante. Eleanor het elke kans wat sy gekry het met verslaggewers gepraat.

Eleanor het nie net gepraat nie. Sy het dinge gedoen, en sy het plekke gegaan waar geen ander presidents vrou daarvan gedroom het om te gaan nie. Ouma het saam gegaan en altyd baie lekker gekuier.

Sy het dit darem gedoen tot die dag toe sy en Eleanor in 'n donker, gevaarlike steenkoolmyn afgegaan het.

"Dit is baie opwindend," het Ouma gesê. "Ek dink miskien is dit te opwindend. Ons kan tuis wees in die lekker, veilige Wit Huis, jy weet. Ons hoort nie regtig hier nie."

"Sekerlik hoort ons hier," het Eleanor gesê terwyl sy die mynwerkers se hande skud. "Ons hoort waar ook al ons nodig is."

Toe Franklin vir 'n tweede termyn as president verkiesbaar was,
het Eleanor alles gehelp wat sy kon.

“Die mense wil ’n president hê wat saam met hulle sal werk om
hul probleme te help oplos,” het sy aan Franklin gesê. “Jy wil
aanhou om alles te doen wat jy kan vir soveel mense as
moontlik.”

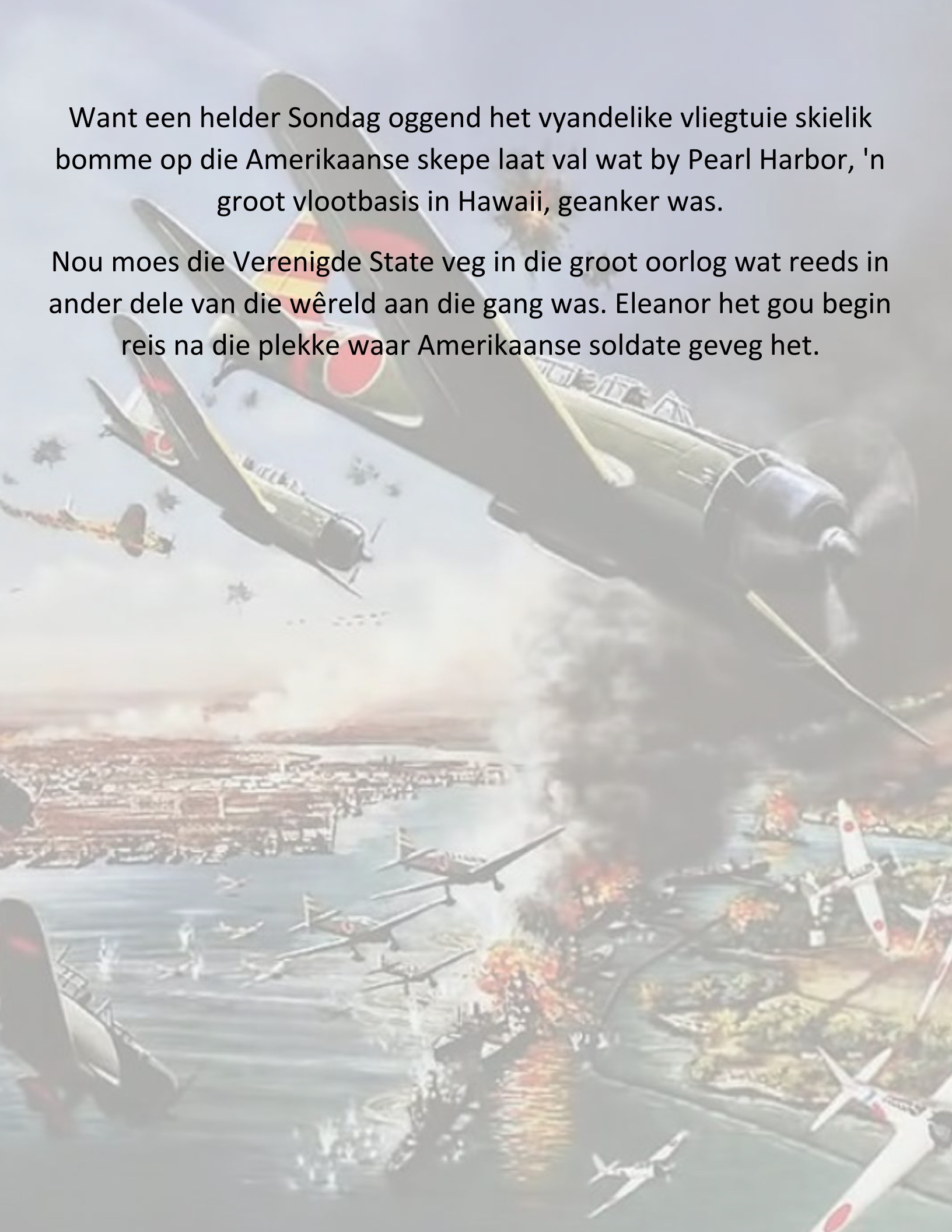
Eleanor en Franklin het die hele land op 'n spesiale veldtog
trein gereis, sodat selfs mense in klein dorpies kon sien dat die
president en die presidents vrou vir hulle omgee.

Die mense het Franklin vertrou en hy is herkies. Maar kort voor
lank het sy werk moeiliker as ooit geword. Weet jy hoekom?

Want een helder Sondag oggend het vyandelike vliegtuie skielik bomme op die Amerikaanse skepe laat val wat by Pearl Harbor, 'n groot vlootbasis in Hawaii, geanker was.

Nou moes die Verenigde State veg in die groot oorlog wat reeds in ander dele van die wêreld aan die gang was. Eleanor het gou begin reis na die plekke waar Amerikaanse soldate geveg het.

Sy het die gewondes besoek en probeer om hulle beter te laat voel.

"Jy het beslis verander," het Ouma gesê. "Onthou jy hoe skaam en bang jy voorheen was? Jy is nie eers 'n bietjie skaam nie."

"Ja seker nie," het Eleanor gesê. "Ek het nie regtig tyd om skaam te wees nie. Ek is te besig om met mense te praat. Buitendien, as ek vir ander omgee, vergeet ek om bang te wees of om oor myself te bekommer."

Eleanor het nie net die troepe besoek en toe van hulle vergeet nie. Toe sy van haar reise af by die huis kom, het sy aan die families van die mans wat sy gesien het geskryf of gebel.

“Ek het jou seun gesien,” het sy aan een familie oor die telefoon gesê. Dit gaan goed met hom, maar hy wil hê jy moet vir hom 'n paar sjokoladekoekies stuur.”

“Sê, vra hulle om ook vir my te stuur,” het Ouma gefluister.

Miljoene mans en vroue het in fabriek gewerk wat goed gemaak het om die oorlog te help wen. Eleanor het hulle ook besoek, en Ouma het altyd saam gekuier.

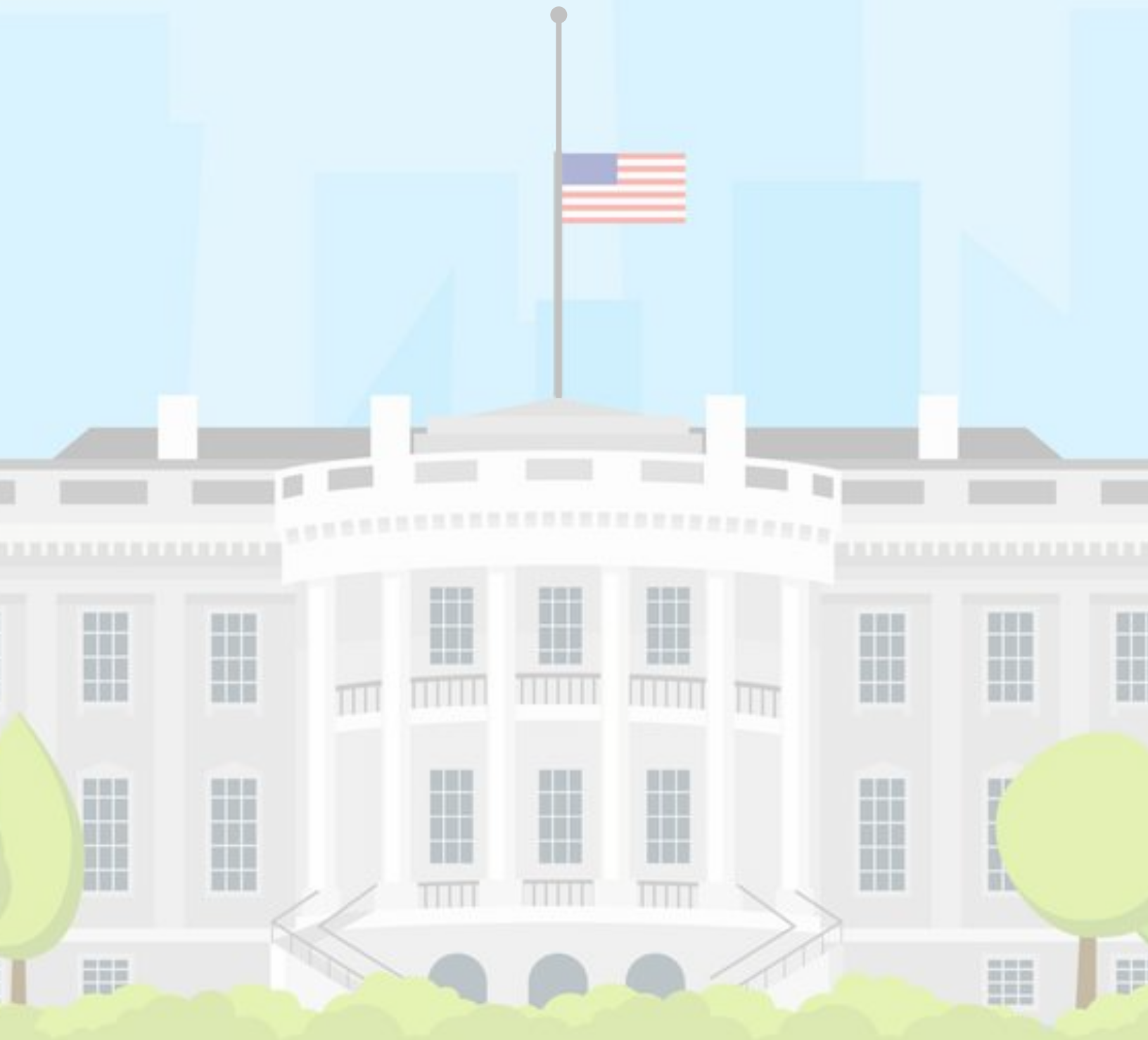
Die mense wat in die fabriek gewerk het, was bly om Eleanor te sien toe sy kom kuier het.

Hulle was selfs gelukkiger toe die oorlog uiteindelik tot 'n einde gekom het.

Dit was 'n blye tyd in Amerika, maar dit was ook 'n hartseer tyd.
Want Franklin self het nie geleef om die einde van die oorlog te
sien nie.

Hy het gesterf net voordat vrede weer gekom het. Regoor die
land het vlae half stok gewaai om te wys hoe die Amerikaanse
volk hul president sou mis.

Eleanor was nie meer die presidents vrou nie. Sy was weer alleen. Sy het die een vir wie sy die meeste omgee het, verloor.

“Nou moet ek besluit wat ek met die res van my lewe gaan doen,” het sy vir ouma en vir Fala, Franklin se hondjie gesê.

Eers het sy na haar kleinkinders gegaan om by hulle te wees.

"Genade!" hulle het gehuil, want hulle was baie lief vir haar.

"Nou het ouma tyd om saam met ons te speel."

Maar toe sy haar eie gelukkige, gesonde kleinkinders gesien het, het Eleanor geweet daar is nog werk vir haar om te doen.

"Dit sal lekker wees om by julle te bly," het sy gesê, "maar daar is seuns en meisies in die wêreld wat geen blyplek en nie genoeg om te eet het nie. Ek moet hulle probeer help. Baie van hulle het niemand anders wat vir hulle om gee nie."

Die uitgewekene kinders was nie die enigstes wat hulp nodig gehad het nie. In sommige lande was daar duisende jongmense wat nie genoeg gehad het om te eet nie. Eleanor het haar daarop ingestel om maniere te vind om hulle te help.

En toe het sy 'n wonderlike idee.

Sy het in die Verenigde Nasies begin werk om die hartseer, arm en honger mense oral te help.

En so het sy begin om al die wêreld se kinders te behandel asof hulle haar eie was.

Baie mense het hul huise in die oorlog verloor. Hulle is vlugteling genoem en het in stampvol kampe in ver lande gewoon. Hulle het bang gevoel. "Almal het van ons vergeet," het hulle gesê.

Maar Eleanor het hulle gaan sien, om uit te vind wat hulle die nodigste het.

Toe sy terug gekeer het by die huis en het sy gepraat oor die probleme van hierdie hawelose mense en hul eensame, onversorgde kinders.

"Jy is dalk nie meer presidents vrou van die Verenigde State nie," het ouma gelukkig gersê, "maar nou weet almal dat jy eerste vrou van die wêreld is."

Eleanor het ook kinders in die Verenigde State gevind wat in nood was.

Die skole op sommige Indiese reservate het gesluit omdat daar nie genoeg geld was om die onderwysers te betaal nie. Eleanor het gehelp om geld in te samel om die Indiese skole weer te open. En as gevolg van Eleanor het ander mense begin werk om hierdie jong Amerikaners te help.

Eleanor het ook besef dat swart kinders nie so goed behandel word soos wit kinders nie, so sy het reguit praat. Sy het gevra vir nuwe wette sodat alle kinders 'n gelyke kans kry.

"Beweeg stadiger!" het Ouma geroep toe Eleanor met die trappe van die Capitol-gebou ophardloop op pad om met die wet gewers te praat. "Wag vir my!" "Jammer," het Eleanor gesê, "maar die regte van kinders is baie belangrik. Ek moet die kongreslede dit laat sien. Ek kan nie stadiger beweeg nie."

Omdat Eleanor vir so baie mense om gegee het, het die hele wêreld van haar begin hou.

Sal dit nie lekker wees om soos Eleanor te wees nie?

Jy kan. Dit is maklik as jy weet wat die waarde van omgee is.

Wys dat jy vir ander omgee deur liefdevolle dinge vir hulle te doen om hulle gelukkig te maak, en hulle sal vir jou ook om gee. Dan kan jy gelukkiger wees net soos ons wonderlike omgee-vriendin Eleanor Roosevelt.

Die Einde

Historiese Feite

Eleanor Roosevelt was een van die mees bekende en bewonderde vroue van die twintigste eeu. Haar humanitêre pogings namens kinders, die verdruktes, die armes en die hopeloses het haar die liefde van miljoene in baie lande besorg. Sy was tereg bekend as die eerste vrou van die wêreld. Een groot historikus het haar gekenmerk as "'n groot en dapper - en bowenal 'n baie goeie dame.'"

Sy is op 11 Oktober 1884 in 'n ryk en invloedryke familie in New York gebore. Haar vader se voorouers het hulle in die 1640's in New York City gevestig en haar ma se voorvaders het 'n ondertekenaar van die Onafhanklikheids verklaring ingesluit. Haar pa se broer was president Theodore Roosevelt.

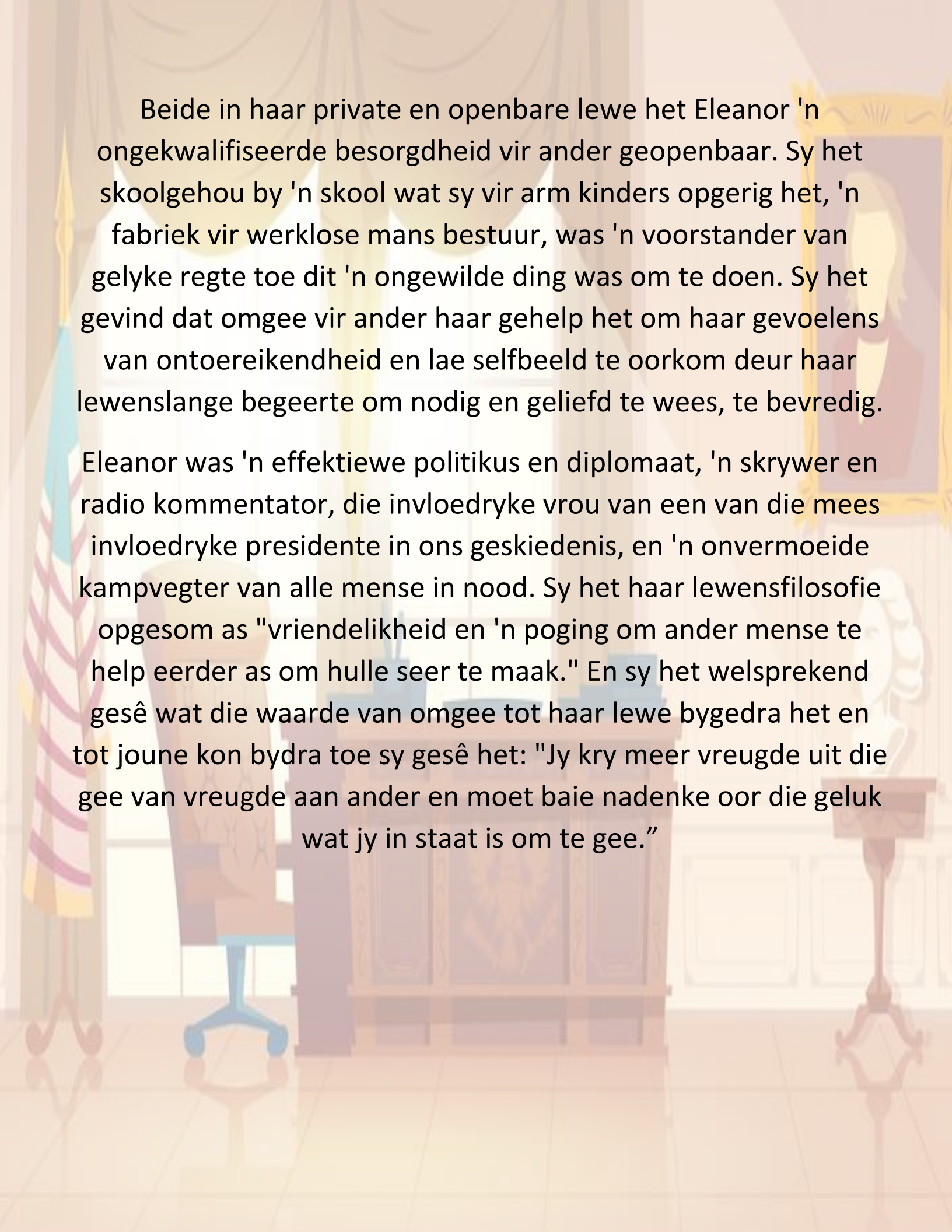
Ten spyte van haar gesin se veilige posisie, was Eleanor 'n baie angsvallige en skaam dogtertjie. Onaantreklik en teruggetrokke, het sy altyd onvoldoende gevoel rondom haar pragtige ma. En haar onsekerheid het net vererger toe haar ma gesterf het toe Eleanor net agt jaar oud was en toe haar pa - wat haar innig lief gehad het, maar wat 'n alkoholis was - twee jaar later gesterf het. Sy het in haar ouma se huis groot geword, met min vriende van haar eie ouderdom, en is deur privaat tutors opgevoed. Eers toe sy vyftien jaar oud was, het sy haar formele opleiding, by Allenswood Skool in Engeland, begin.

Meer gepoleer en selfversekerd na drie jaar in die buiteland, het sy na die Verenigde State terug gekeer waar sy deur haar verre neef Franklin D. Roosevelt die hof gemaak is. Hulle is op 17 Maart 1905 getroud. Tussen 1906 en 1916 het Eleanor ses kinders gebaar, insluitend een wat in die kinderjare gesterf het.

Eleanor se hele lewe is deur gebring in aktiwiteit namens ander en prestasie selfs in die lig van ernstige terugslae. Toe Franklin se belowende politieke loopbaan gedoem was deur die verlamme gevolge van polio, het haar hulp en aanmoediging hom die wil gegee om aan te gaan, eers om goewerneur van New York te word en daarna president van die Verenigde State.

As presidents vrou was sy 'n energieke en uitgesproke verteenwoordiger van die behoeftes van mense wat aan die Groot Depressie gely het.

Sy het wyd gereis, nuus konferensies gehou, met honderde mans en vroue gekorrespondeer en die sienings van die nasie aan president Roosevelt bekend gemaak, wat gesien het dat baie van haar idees in die *New Deal* se maatskaplike welsyns programme opgeneem is. En tydens die tweede Wêreldoorlog het Eleanor haar aktiwiteite na die wêreld toneel uitgebrei, wat haar loopbaan 'n hoogtepunt bereik het deur by die Verenigde Nasies te werk aan die stigting van UNICEF en die aanvaarding van die Universele Verklaring van Menseregte.

Beide in haar private en openbare lewe het Eleanor 'n ongekwalifiseerde besorgdheid vir ander geopenbaar. Sy het skoolgehou by 'n skool wat sy vir arm kinders opgerig het, 'n fabriek vir werklose mans bestuur, was 'n voorstander van gelyke regte toe dit 'n ongewilde ding was om te doen. Sy het gevind dat omgee vir ander haar gehelp het om haar gevoelens van ontoereikendheid en lae selfbeeld te oorkom deur haar lewenslange begeerte om nodig en geliefd te wees, te bevredig.

Eleanor was 'n effektiewe politikus en diplomaat, 'n skrywer en radio kommentator, die invloedryke vrou van een van die mees invloedryke presidente in ons geskiedenis, en 'n onvermoeide kampvegter van alle mense in nood. Sy het haar lewensfilosofie opgesom as "vriendelikheid en 'n poging om ander mense te help eerder as om hulle seer te maak." En sy het welsprekend gesê wat die waarde van omgee tot haar lewe bygedra het en tot joune kon bydra toe sy gesê het: "Jy kry meer vreugde uit die gee van vreugde aan ander en moet baie nadenke oor die geluk wat jy in staat is om te gee."

THINK

DIGITAL ACADEMY